

Het verkeerde pad

Rebecca Griffiths

Het verkeerde pad

Vertaald uit het Engels
door Marion Drolsbach

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3404 7

© 2015 Rebecca Griffiths

First published in the English language in the United Kingdom in 2015
by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, London

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Marion Drolsbach

Oorspronkelijke titel *The Primrose Path*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © cover design by Hannah Wood – LBBG /

photography by Silas Manhood

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

‘The Primrose Path’: het najagen van vermaak,
met name wanneer dat rampzalige gevolgen heeft.

– *Oxford English Dictionary*

VIJFTIG JAAR GELEDEN

Een augustusmaan steekt een witte tong van licht door de gordijnen van haar slaapkamer. Een brok van angst, zo hard als een kiezelsteen, schiet in haar keel als ze op het erf van Cwm Glas een hek hoort openknallen. Haar vader en broers, die na het laatste rondje in The Bear uit Bryngwyn terugkomen... Beth trekt de dekens stevig om zich heen, doet de bovenste knoopjes van haar nachtopon dicht en wacht af. Ze wacht tot hun joligheid overgaat in de gebruikelijke kwaadaardigheid.

Elk ogenblik kan het gedreun van zware schoenen op de trap klinken en dan zal Emyr binnenkomen. Tegenwoordig is hij altijd de eerste, niet meer haar vader: die is er mee opgehouden toen ze voor het eerst ongesteld werd. Ze denkt aan de schuur en wou dat ze daar was, waar het veilig is. Waar ze de vermolmde ladder op klimt met Dai, die door het veld is gefetst om haar te zien. Waar ze samen wegkruipen tussen de beschimmelde balen hooi en zakken voer, en waar ze gaat liggen met haar gekneusde lijf, luisterend naar de ademhaling van haar hondje Tiny, dat door de kieren in de houten vloerplanken kijkt of er gevaar dreigt.

Haar lichaam verstrakt en verslapt bij elke dreunende stap van beneden. Haar vingers, rauw van het huishoudelijke werk, reageren op het aanzwellende agressieve gebrul door de nagels in de huid van haar palmen te drukken, waardoor er halvemaantjes in achterblijven die ze niet kan zien, omdat ze het licht niet wil aan-

doen. Soms staart ze naar haar handen en dan is ze geschokt dat ze zo op die van haar overleden moeder lijken. Vol kloven, rood en groter dan ze zouden moeten zijn voor haar lengte. Ze krijgt altijd te horen dat ze zo klein is. Nog een reden voor een pak slaag. Alsof het haar schuld is dat ze klein is voor haar leeftijd. Net zoals de vorm van haar ogen zeker haar schuld is.

De deur van haar kamer wordt wijd opengesmeten. Een dronken Emyr staat zwiiggend en wankelend op de drempel. Zijn reusachtige lijf tekent zich af tegen het licht van het kale peertje op de overloop. Angstaanjagend is de lege blik die hij, zoals ze weet, op zijn roze varkensgezicht heeft en het rossige dons op zijn gespierde onderarmen. Zich bewust van zijn gewicht dat aan het voeteind van haar bed balanceert trekt Beth haar blote voeten onder zich op bij het horen van schoenen die worden uitgeschopt, het geruis van kleren en het openritsen van zijn gulp wanneer hij zijn broek laat zakken, die stinkt naar de schapen en nageboorten waarmee hij jarenlang is omgegaan. Ze zal zich niet verzetten, net zomin als ze zal huilen, wanneer hij de dunne deken opzij slaat en haar nachtpon omhoogrukt om haar onderontwikkelde veertienjarige lichaam te onthullen. De tijd dat ze hilde en zich verzette is voorbij. Ze heeft lang geleden geleerd zich af te schermen van de schaamte en laat haar gedachten de vrije loop.

Emyr doet er deze keer niet lang over, en als ze weer in het donker alleen is, hoopt ze vurig dat Rhys, Wynn en Idris net zo snel klaar zullen zijn. En terwijl ze haar hoofd opzijdraait om op hen te wachten en haar warme gezichtje tegen het muf ruikende kussen aan drukt om er tevergeefs troost te zoeken, knippert ze in het donker met haar ogen en voelt ze hoe eigenaardig droog ze zijn.

I

HET HEDEN

Ze gaat het proberen. Het heeft haar bijna een hele dag reizen gekost om er te komen. Eens kijken hoe het in het voorjaar gaat. Dat is de enige manier om haar verleden de baas te worden, de bron van al haar ellende. Tenminste, dat is de bedoeling. En op deze eerste avond staat ze ver over de rand van het bad voorovergebogen om te zorgen dat de donkerbruine permanente haarkleuring niet op de smetteloos witte tegelrand spat. Hoewel ze zich al veel veiliger voelt nu ze een andere naam heeft aangenomen, hoopt ze dat ze door haar haar te verven nog veiliger zal zijn. De kraag van het truitje, dat ze eigenlijk eerst had moeten uittrekken, begint nat en koud aan te voelen op haar huid. Toch gaat ze door met spoelen. Met de doucheslang hoog boven haar hoofd laat ze het zachte Welshe water, dat maar niet helder lijkt te willen worden, door haar haar stromen, dat een halfuur geleden nog prachtig goudblond was. Ze kijkt hoe het kolkend in de afvoer verdwijnt en hoopt dat het haar vroegere leven met zich meevoert.

Om haar gedachten niet te laten afdwalen naar dingen die ze het liefst zou willen vergeten, herhaalt ze telkens weer haar nieuwe naam, zodat ze eraan kan wennen: 'Rachel Wright... Rachel Wright.' Ze ziet de lussen en krullen voor zich van de handtekening die ze heeft geoeffend. Haar stem trilt van inspanning en ze zou zich generen als iemand haar kon horen. Maar er is toch niemand in de buurt, dus wat maakt het uit? Het enige wat ertoe

doet, is dat ze niet hoeft te denken. Niet daaraan. Haar natuurlijke haarkleur was iets wat haar karakteriseerde, wat stiekem tegen haar werkte, de voorbode van moeilijkheden. Zelfs haar moeder, die aan haar kant had moeten staan, zei dat je kreeg wat je verdiende als je het geluk had om, zoals zij, met blond haar, een roomblanke huid en blauwe ogen geboren te worden. Als je boven het maaiveld uitstak en moeiteloos de aandacht trok, dan was het je verdiende loon en moest je niet zeuren als er daardoor nare dingen gebeurden.

Ze stopt met het herhalen van de naam. Het heeft toch geen zin. De levendige beelden van haar verleden zijn te sterk en dreigen haar terug te trekken naar de plek waarvan ze zich probeert los te maken. Beneden rammelt er iets. Ze draait de douchekraan dicht om te luisteren. Een koe die tegen een hek aan schuurt misschien? Alleen staan de dichtstbijzijnde koeien minstens twee velden verderop op de boerderij Cwm Glas. Dan zal het wel de wind zijn geweest, besluit ze. De wind die in de dichte, fluweelachtige duisternis buiten loeit. Een duisternis die ze in Londen nooit had meegemaakt. Toen die over haar pas verbouwde schuur neerdaalde, was dat de grootste schok van alles. Want hier zijn geen straatlantaarns. Hier is helemaal niets.

Ze doet haar ogen dicht en graait blindelings naar het flesje crèmespoeling. Met haar hand in de plastic wegwerphandschoen stoot ze per ongeluk tegen het doosje, dat het bad in glijdt. Gedwongen te kijken, leest ze het woord CLAIROL in losse letters aan de bovenkant van het doosje.

Claire.

Het vriendelijke gezicht van de nieuwe vrouw van haar ex-man, de stiefmoeder van haar nu dertienjarige dochter, zweeft voor haar ogen.

Terwijl ze het met een gebaar van zich afzet, draait ze de dop los van het flesje dat haar verleidde om 'een tint dapperder' te zijn, toen ze op Paddington Station de schappen van het filiaal van de drogist afspeurde. Ze knijpt een beetje crèmespoeling uit in haar hand, masseert het in en wacht ongeduldig tot de glans verschijnt die het flesje van zes pond beloofde.

Als ze eindelijk klaar is, stroopt ze de wegwerphandschoenen af en kneedt ze de spieren van haar onderrug. Dit had ze beter niet kunnen doen. In elk geval niet na al het sjouwen en tillen toen de verhuizers waren vertrokken. Ze denkt terug aan het stel vijftigplussers met hun bierbuiken, ziet weer hun gesynchroniseerde gezweet en identieke lichtblauwe poloshirts voor zich toen ze in haar keuken onrustig met hun voeten stonden te schuifelen. Nadat ze hadden geklaagd dat hun verhuishagen onbeheerd geparkeerd stond in een straat waar nauwelijks verkeer was, hadden ze het verplaatsen van de meeste zware spullen aan haar overgelaten. ‘Geen probleem,’ had ze gezegd, want ze had het vertikt om zich iets aan te trekken van hun chagrijnige blik. Met een wegwerpgebaar had ze hen weggestuurd. ‘Ga maar. Ik red me wel.’

Dat was ze wel gewend. In haar zesendertigjarige leven waren er, behalve haar vader, maar weinig mensen geweest op wie ze kon vertrouwen. Maar het klonk zo minderwaardig, ‘zich redden’, alsof je er de kantjes vanaf liep. Daar had ze over nagedacht terwijl ze het bed in elkaar zette. Een bed waarvan de persoon die haar bestelling en haar creditcardbetaling telefonisch had afgehandeld haar had verzekerd dat de montage bij de levering was inbegrepen. Eigenlijk zou ze moeten proberen om een deel van haar dierbare erfenis terug te vorderen; het is niet alsof ze genoeg heeft om het over de balk te kunnen smijten. Maar dat doet ze niet. Deze verhuizing naar Wales is bedoeld als een nieuw begin, zonder negativiteit. Glimlachend troost ze zich met de gedachte dat ze hen in elk geval had gedwongen de tweepersoonsmatras de trap op te sjouwen.

Idris Tudor had kunnen zweren dat de vrouw blond haar had toen hij haar voor het eerst zag. Maar nu hij haar over het steile schapenpad de heuvel op ziet lopen, beseft hij dat het donker en korter geknipt is.

Hij verplaatst zijn logge lijf achter een bovenraam en laat met zijn adem het toch al smerige raam beslaan. Voorzichtig, want hij wil niet dat zijn verrekijker tegen de gordijnen aan stoot. Niet omdat ze onder de vliegenpoep zitten en niemand de moeite heeft genomen ze te wassen sinds zijn pa nog leefde, maar omdat hij bang is dat de vrouw hem door de minste beweging, zelfs van deze afstand, in de gaten zou kunnen krijgen. Maar Idris hoeft zich geen zorgen te maken, want het is bijna onmogelijk dat hij wordt gezien. Om te beginnen is de vrouw te ver weg, en afgezien van Evans, de postbode, haalt geen mens het in zijn hoofd om over dit gedeelte van het smalle weggetje te lopen. Het voert nergens naartoe.

Hij pulkt aan een steenpuist in zijn nek, maar kan er niet goed bij. Dan bekijkt hij zijn afgekloven nagels en concludeert dat die er niet op berekend zijn. Jammer, denkt hij, als hij zijn blik weer op haar lekkere ronde kontje richt, terwijl ze in haar strakke spijkerbroek de heuvel op klimt. Hij vond haar blond leuker. Blondjes zijn meer zijn type. Evengoed een lekker ding. Hartstikke chic voor deze streek, en voor de zoveelste keer vraagt hij zich af waar ze vandaan komt en waarom ze in haar eentje woont. Wat haar

beweegredenen ook zijn, ze is in elk geval een hele verbetering vergeleken met de types die hij onderweg tegenkomt als hij met zijn vrachtwagen naar Somerset rijdt.

Idris heeft nooit veel succes gehad bij de vrouwen. Op school heeft hij nog nooit een vriendin gehad; niet dat hij lang op school heeft gezeten. Omdat hij een hekel had aan de discipline in de klas, aan de pikorde op het schoolplein, bleef hij bij de meisjes uit de buurt. Hij hoopte dat het beter zou gaan als hij ouder was, want daarom hadden zijn broer Wynn en hij zich ingeschreven bij dat datingbedrijf in Llandafen. Maar tot zijn diepe teleurstelling waren het alleen maar lelijke oude wijven met wie hij daar in contact kwam. Het wordt tijd dat hij iets beters krijgt.

Wanneer hij zijn verrekijker weer op de vrouw richt die over de heuvel loopt, wordt de aardbeivlek op zijn gezicht warm van opwinding, en rilt hij van genot. Vanuit zijn schuilplaats kan het geen kwaad om haar op zijn gemak te bekluren. *Brrrr*. Als een grote, natte hond schudt hij zichzelf stevig uit, zodat zijn wangen ervan wiebelen. Zelfs in haar laarzen en anorak ziet dit grietje er goed uit. En voor alweer de zoveelste keer in de afgelopen paar dagen vraagt hij zich af hoe hij het kan aanpakken om bij haar in de buurt te komen.

Er wordt aangebeld op precies hetzelfde moment dat Jennifer d’Villez de telefoon naar haar oor brengt.

‘O, dag Lynette.’ Enigszins buiten adem drukt ze de palm van haar andere hand tegen haar voorhoofd, waardoor het lijkt alsof ze hoofdpijn heeft. ‘Sorry, kun je éven aan de lijn blijven? Er belt net iemand aan.’ Met een tikje legt ze de hoorn neer op het gelakte mahoniehouten telefoonbankje dat ooit van haar moeder is geweest.

Het is meneer Antonelli, de tuinman. Hij neemt Jennifer vluchtig op voordat hij langs haar heen de prachtig ingerichte hal van nummer 77 in kijkt.

‘Ik heb meneer D’Villez beloofd dat ik deze week langs zou komen. De boel opruimen voordat het gaat vriezen.’ Hij heeft nog altijd een sterk Napolitaans accent, ook al woont hij al twintig jaar in de Londense wijk Haringey met uitzicht op Canary Wharf.

‘Ga uw gang,’ zegt ze, zonder te vertellen wat er intussen met meneer D’Villez is gebeurd. ‘U weet ongetwijfeld waar alles is.’ Ze laat een sleutelbos in zijn kleine, vlezige hand vallen in de hoop dat de sleutel van het schuurtje van haar overleden man er-tussen zit. ‘Ik kom u straks een kop thee brengen.’

‘Heel graag, mevrouw.’

Als hij naar de zijkant van het huis sloft, wacht ze op het ver-trouwde geknars van de grendel van het hek voordat ze weer naar binnen gaat en de telefoon pakt.

‘Ben je er nog, Lynette? Sorry, hoor. Het was iets wat Donald had geregeld.’ Jennifer gaat zitten. Als ze zich comfortabel op de fluwelen bekleding heeft geïnstalleerd slaat ze haar benen over elkaar om zwijgend de flatteuze pasvorm van haar nieuwe Armani-spijkerbroek te bewonderen.

‘Ik bel even om te horen hoe het ermee gaat.’ Lynette Brown is een vrouw die haar best doet om eruit te zien als Mariella Frostrup, die televisiepresentatrice van de BBC. Ze heeft zich aangewend om ook op dezelfde manier grinnikend haar woorden uit te spreken.

Jennifer ontspant zich een beetje in haar rolkraagtrui van merinowol. Ze mag Lynette Brown graag, en met een handicap van lager dan vijf is ze het ideale golfmaatje. ‘O, wat lief dat je aan me denkt. Het gaat goed met me, hoor. Ik hou mezelf bezig.’ Jennifer vertelt niet dat ze is begonnen om de spullen van haar overleden man uit te mesten nadat ze wakker was geworden vol ideeën over hoe ze Donalds kamer, zoals die altijd werd genoemd, kan opeisen: een mannelijk vertrek dat weliswaar bij haar huis hoorde, maar waar ze zich nooit op haar gemak had gevoeld. ‘Zoals ik op Dons uitvaart zei, was het eigenlijk een zegen voor hem, na die jarenlange lijdensweg, de stakker.’

‘Heb je al iets van Sarah gehoord?’ vraagt Lynette op luchtige toon.

‘Geen woord,’ antwoordt ze. ‘Om eerlijk te zijn, dacht ik al dat ze niet zou blijven zodra de nalatenschap was afgewikkeld.’

‘Hoe vind je dat? Dat Donald alles aan Sarah heeft nagelaten, bedoel ik.’

‘Nou, het was zijn geld,’ zegt Jennifer stijfjes. Ze is een beetje beduusd van de botheid van haar vriendin. Over geld praat ze liever niet. ‘Dat hebben we jaren geleden afgesproken.’ Dat was typerend voor de hechte band tussen vader en dochter die ik met geen mogelijkheid kon doorbreken, denkt ze, maar dat zegt ze niet. ‘Het is geweldig,’ vervolgt ze geforceerd opgewekt. ‘Daardoor is ze nu een onafhankelijke vrouw, met keuzemogelijkheden.’

‘Dus je hebt geen idee waar ze naartoe is gegaan?’

‘Geen flauw idee,’ verzucht Jennifer. ‘Het is me echt een raadsel.’

‘Denk je dat ze misschien naar vrienden is gegaan? Vrienden van wie Donald en jij niets wisten?’

‘Welke vrienden? Ze heeft de afgelopen tien jaar hier bij ons binnen gezeten. Sinds ze na de scheiding van Spencer weer bij ons was ingetrokken, konden we haar alleen met veel moeite overhalen om naar buiten te gaan.’ Jennifer laat een lachje horen. ‘Nee, hoe triest het ook is om het te moeten zeggen, de vrienden die ze had is ze al jaren geleden kwijtgeraakt.’

‘Waarom probeer je haar niet op te sporen?’ stelt Lynette voor.

‘Waar zou ik moeten beginnen?’

‘Nou, weet je Audrey nog? Audrey Reardon?’

‘Audrey?’ Jennifer denkt diep na.

‘Ach, die ken je toch wel? Rood haar, opzichtige sieraden, speelde vroeger bridge met ons?’

‘Vaag. Ik geloof dat ik haar ooit één keer heb ontmoet.’

‘Ja, ze is niet meer gekomen toen haar man haar in de steek liet, en dat bedoel ik juist. Hij was directeur, ik ben vergeten bij welk bedrijf, maar in elk geval is hij er met zijn secretaresse vandoor gegaan. Half zo jong als hij, schandalig.’ Jennifer hoort de vrouw uitademen. ‘De hufter had het allemaal gepland. De ene dag was hij er nog en de volgende dag was hij verdwenen. Audrey zei dat ze terugkwam van het winkelen en dat al zijn spullen weg waren. Hij liet haar lelijk in de knoei zitten met rekeningen, de hypotheek, het schoolgeld voor de kinderen. Maar toen heeft ze die vent ingehuurd, die privédetective, vraag me niet hoe, en die heeft ze opgespoord. Zal ik zijn nummer voor je opvragen?’

‘Ach, ik weet niet,’ zegt Jennifer aarzelend. ‘Het klinkt een beetje theatraal, als iets van de tv.’

‘Denk er maar eens over na. Je kunt het altijd proberen.’

‘Misschien.’ Jennifer is nog steeds niet overtuigd. ‘Ik laat het je wel weten. Hopelijk hoef ik niet zo ver te gaan. Ik wil eerst iemand proberen die dichterbij zit.’

‘O, wie is dat dan?’ vraagt Lynette nieuwsgierig.

‘Het is maar een gokje. Je hoort het wel als het iets oplevert.’

‘Jammer dat ze niet heeft verteld wat ze van plan was. Dan had je je niet zo ongerust hoeven te maken,’ kirt de vriendin. ‘Jullie leken altijd zo’n hechte band te hebben.’

Was dat zo, vraagt Jennifer zich af. Was dat echt zo? Op haar koffie, die intussen koud is geworden, ligt een vel dat lijkt op het hare: dun en rimpelig, maar ze is vastbesloten zich niet te laten meeslepen door angst over haar eigen sterfelijkheid. De afgelopen paar jaar is er al te veel gepraat over de dood. Donald had er in elk geval lang genoeg over gedaan om dood te gaan. Nu is ze eindelijk vrij. Vrij om met haar vriendinnen te gaan golfen zonder zich schuldig te hoeven voelen omdat ze hem bij Sarah achterliet. Hoewel, had hij niet altijd de voorkeur gegeven aan Sarahs gezelschap? Was dat niet juist het probleem? Vanaf het moment waarop ze hun langverhoopte dochter vanuit de kraamkliniek mee naar huis had genomen, had ze zich een indringer gevoeld. Zijn gouden kind. Met haar mooie blonde haren, haar slanke figuur en haar prachtige blauwe ogen. Jennifer had vaak naar haar gekeken en zich afgevraagd waar ze vandaan kwam. Ze leek totaal niet op haar, een vrouw die veel moeite moet doen om er goed uit te zien. Als ze niet zesendertig jaar geleden van haar was bevallen, zou ze nooit hebben geloofd dat het haar kind was.

Lynette is nog steeds aan het woord wanneer Jennifer weer tot de werkelijkheid terugkeert en haar gemanicuurde handen bestudeert.

‘... dus ik zei dat ik deze week de bloemen wel zou doen, maar als ze ons vaker in de steek laat...’

Er wordt op de ruit van de serre deur getikt. Jennifer buigt zich voorover om te zien of het niet weer de merel is die tegen het glas aan vliegt. Nee, het is meneer Antonelli. Grijnzend kijkt hij naar binnen, terwijl hij met zijn modderige vingers een T vormt.

Brutale vent, denkt ze. Dan bedankt ze Lynette voor het telefoontje en maakt ze een eind aan het gesprek. ‘Tot volgende week op de club.’

‘Beloofd?’ Er klinkt een glimlach door in het woord.

‘Ik beloof het.’

‘Probeer je niet druk te maken. Ik weet zeker dat Sarah zich

vanzelf wel meldt als ze eenmaal gesetteld is, en anders laat je het me maar weten. Dan zorg ik dat ik het nummer van die man voor je krijg.'

Het is na negenen wanneer Rachel wakker wordt, en het duurt even voordat ze beseft waar ze is. Gedesoriënteerd en badend in het zweet drukt ze haar vingers tegen haar voorhoofd en haar boezem, in het vocht dat zich tussen haar borsten heeft verzameld. Haar nachtpon is klam en het sierlijke randje om de kraag is, net als haar laken, al even doorweekt. Moeizaam staat ze op, met een zwaar hoofd vol beelden van de zoveelste nachtmerrie. Ze trekt haar ochtendjas en een paar oude visserssokken van haar vader aan en gaat naar beneden, terwijl ze met een gebalde vuist een gaap onderdrukt. Haar dromen lijken erger te zijn geworden sinds ze uit Londen weg is en de visioenen van bloed en trauma levendiger, echter, waardoor ze ertegen opziet om te gaan slapen.

Afwezig masseert ze het zeestervormige litteken aan de binnenkant van haar pols, nog een aandenken aan haar traumatische verleden, terwijl haar maag knort van de honger. De gedachte aan de schamele inhoud van haar koelkast stimuleert haar echter niet om daadwerkelijk iets te eten klaar te maken. Ze moet nodig een fatsoenlijke supermarkt zien te vinden, want ze betwijfelt of de winkel van het plaatselijke tankstation veel in voorraad heeft. Maar het idee om naar Llandafen te gaan, benauwt haar nog steeds, ook al heeft Tracy Morgan, haar buurvrouw van de boerderij Cwm Glas, aangeboden om met haar mee te gaan en haar wegwijs te maken.

Waar is ze eigenlijk bang voor? Dat iemand haar zal herken-

nen? Dat is tot nu toe niet gebeurd, en met haar nieuwe donkere haar ziet ze er heel anders uit. Maar het valt niet mee om een ingewortelde gewoonte af te leren. Sinds de dag waarop ze aan het eind van de straat van haar ouders werd gedumpt, nadat ze elf dagen opgesloten had gezeten en seksuele perversiteiten had ondergaan, kost het haar moeite om ergens naartoe te gaan of iets te doen wat als normaal wordt beschouwd. Sindsdien ziet ze iedereen als een potentieel gevaar, en voortaan zal ze altijd over haar schouder blijven kijken.

Het was een schok toen agente Ruth Blackwood amper een paar dagen na de crematie van haar vader opeens voor de deur stond, met haar vriendelijke gezicht dat door het glas-in-lood-paneel in haar moeders voordeur in alle kleuren van de regenboog werd versplinterd. ‘Belooft me dat je niet in paniek zult raken,’ had de vrouw in burgerkleding, die inmiddels tot brigadier van de recherche was bevorderd, kalm tegen haar gezegd. ‘Ik kom je alleen maar waarschuwen dat Blundells status als gedetineerde met een hoog risico is verlaagd. Hij heeft voorwaardelijke vrijlating aangevraagd en waarschijnlijk komt hij nog voor de kerst vrij. Maar maak je geen zorgen, want er zijn zo veel voorwaarden aan zijn vrijlating verbonden, dat hij net zo goed opgesloten had kunnen blijven. Nee, waar je je wel druk om moet maken, is om wat de pers gaat doen wanneer het nieuws bekend wordt. En als ik terugdenk aan hoe het de eerste keer ging...’ Brigadier Blackwood had haar gezicht vertrokken. ‘Daarom lijkt het me beter als je een poosje ergens gaat onderduiken.’

Het was brigadier Blackwood geweest die Rachel op het idee had gebracht om naar Wales te gaan. Het plan om haar naam en uiterlijk te veranderen en ergens waar niemand haar kende weer opnieuw te beginnen, was ontstaan op een regenachtige middag in het voorjaar bij een bord zelfgebakken scones en een pot thee, geserveerd door de rondrentelende mevrouw Pepper. Haar moeders schoonmaakster was een stevige vrouw met bruine instappers en zelfgepermanente haar dat naar bijenwas rook. Ze had de neiging om nerveus over het roestkleurige montuur van haar bril heen te turen.